

Отдавна е легналъ и не иска да стане. Вече не излизатъ изъ града. А всѣка вечеръ Сойка и Савичката обикаляха гостилницитѣ и кафенетата. Влѣзатъ въ една гостилница. Около маситѣ много хора. Ядатъ и се веселятъ. И двамата другари почватъ своята работа.

Савичката съблича горната си дреха и остава по фанелка — безъ ржкави. Плѣсва съ ржце и извиква:

— Представлението почва, господа!

Преметне се съ ржце презъ глава. Единъ пжтъ, два пжти. Спира за малко. И изведнажъ се издига на ржцетѣ си съ краката нагоре. Закрепва се, прегъва краката въ колѣнетѣ, изкомандва:

— Сойке, хопъ!

Кученцето се подхвърля и скача горе на краката му. Савичката полека ги изпъва и така почва да обикаля около маситѣ.

Всички гледатъ и ржкоплѣскатъ.

Сойка скача на пода. Савичката стжпва на краката си и доволно усмихнатъ се покланя на всички страни.

Така двамата малки другари изкарваха своя хлѣбъ...

Цѣлата нощъ майката на Савичката прекара будна до сутринята. Сжщо и Сойка. Тя все още се чуди, че и тази вечеръ пакъ не излѣзоха.

Огънътъ на Савичката не преминава. Все така гори и се мѣта.

Майка му вижда, че на Савичката става по-лошо и по-лошо. Тя самата повече не може да му помогне. Трѣбва да се повика докторъ. Но за него трѣбватъ пари. Отъ де да ги вземе? Колкото има и за хлѣбъ нѣма да стигнатъ.